

moras; / nin me abandonarás nunca, / sombra que sempre me asombras»?

Luz Pozo, quatre anys més jove que Pura Vázquez, també ens recorda Rosalía per la seva tendresa i malenconia projectada en el paisatge gallec o reflex d'aquest. Rosalía parlava de la pluja a la seva terra i deia «*Cómo chove miudiño / cómo miudiño chove*», i la corunyesa Luz Pozo escriu:

*A chuvia
vai caíndo
maina
ténra...*

*La pluja
va caient
lenta
tendra
com el plor
sense temps
en la fosca galta
que conegué el miracle,
com plor
en la tèrbola memòria que rescabala l'ombra
el record
la pluja
i un altre espai
perdut
en un jardí sense ventura.*

*Va caient
a poc a poquet
com la soledat*

*que cala a fons
i s'endinsa en la sang
per a fer-nos morir la vida inútil
en branca
seca
sense belles paraules
liepant els cabells
la pluja
i el dolor.*

*Estic desperta
ja no sé
si em plou o vaig plorant.*

En aquest poema es condensa la poesia intimista de Rosalía de Castro, però en forma superada. És quelcom més profund que la relació amb el paisatge nadiu, específic, entranyable. És la dona en la seva relació amb la circumstància. Finalment esperançada:

*no conec el camí
i els ocells
endraparen les molles
que marcaven les meves passes
pel bosc*

*sóc una nena cega
cau la pluja
si digués
que estic morta de set
ningú no s'ho creuria
m'entra la dèria
d'oferir una mà
cega pluja
he après la mort
i el somriure
i un llac d'amargor
vessa
en l'edat del silenci
plou
el plor.*

*He après de viure
en la penombra.*

Diríem que la poetessa gallega de la segona meitat del segle vint ja no és presonera de la «negra ombra». Ha après de viure-hi, encara que sigui a les palpentes.